

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 5.05.2020r. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego na podstawie art. 17 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. Kodeks postępowania karnego (Dz. U. z 2018 r., poz.1987 z późn. zm.) w zw. z art. 74(1) ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz. U. z 2018 r., poz. 2115 z późn. zm.) odmówił wszczęcia dochodzenia w sprawie ze skargi spółki (...) sp. zo.o. przeciwko radcy prawnemu L. G.

Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego uzasadnił w swoim postanowieniu, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie daje podstaw do prowadzenia postępowania przygotowawczego i postawienia radcy prawnemu L. G. zarzutu działania sprzecznego z prawem, zasadami etyki lub godnością zawodu bądź za naruszenie swoich obowiązków zawodowych, gdyż zarzucane przez skarżącą działania nie zawierały znamion przewinienia dyscyplinarnego. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego wskazał ponadto, że samo subiektywne przekonanie skarżącej, nie może uzasadniać przyjęcia, że radca prawny L. G. faktycznie dopuściła się sprzecznego z prawem zachowania. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego podkreślił także, że powinnością pełnomocnika jest reprezentowanie interesów mocodawcy, a samo wykonywanie przez niego tego obowiązku, nie może stanowić podstawy do wszczęcia postępowania dyscyplinarnego, zwłaszcza, że w tym wypadku radca prawny L. G. nie brała udziału procesie decyzyjnym stron prowadzącym do uzyskania przez spółkę (...) sp. z o.o. kwoty 3690 zł oraz nie była beneficjentem tej kwoty.

Na powyższe postanowienie skarżąca spółka (...) złożyła w dniu 08.06.2020r. pismo odwoławcze. W swoim piśmie skarżąca poza wyrażeniem niezadowolenia z rozstrzygnięcia dokonanego przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego, podniosła ponownie fakt pozostawienia przez radcę prawnego L. G. kierowanej do niej przez skarżącą korespondencji bez odpowiedzi; zakwestionowała przyjętą przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego dobrowolność spełnienia świadczenia przez skarżącą na rzecz (...) sp. z o.o. oraz zarzuciła brak rozpoznania w kontekście odpowiedzialności radcy prawnego L. G. zarzutu szantażu skarżącej przez spółkę (...). Ponadto skarżąca upatrywała także złamania prawa przez radcę prawnego poprzez zaniechanie zawiadomienia Prokuratora lub Policji o popełnieniu przestępstwa ściganego z urzędu.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny zważył, co następuje:

Istotą postępowania odwoławczego jest dokładne zbadanie przez Okręgowy Sąd Dyscyplinarny, czy Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego podejmując decyzję o odmowie wszczęcia dochodzenia, czemu dał wyraz w postanowieniu z dnia 05.05.2020r. dokonał w sposób prawidłowy analizy stanu faktycznego sprawy, a następnie dokonanie oceny, czy przy tak ustalonym stanie faktycznym Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego podjął właściwą decyzję.

W efekcie tak przeprowadzonego badania Okręgowy Sąd Dyscyplinarny stanął na stanowisku, że w/w zażalenie skarżącej z dnia 08.06.2020r. nie zasługuje na uwzględnienie, bowiem poza okazaniem swojego niezadowolenia, skarżąca w głównej mierze powtórzyła stan faktyczny sprawy i ponownie dokonała subiektywnie negatywnej oceny zachowania radcy prawnego L. G.. Zasadniczą kwestią jest fakt, że radca prawny L. G. nie jest stroną czynności, która otrzymała świadczenie w kwocie 3690 zł. Wszelkie zarzuty skarżącej sprowadzają się do takiej konstatacji, jakoby to, radca prawny L. G. podjęła decyzję o pobraniu kwoty 3690 od skarżącej i dążyła do jej uzyskania. Zwrócić należy uwagę na fakt, że radca prawny jest jedynie pełnomocnikiem, który realizuje zgodnie z przepisami prawa wolę mocodawcy. Radca prawny nie może być obarczony odpowiedzialnością za działania lub zaniechania podmiotu, jeżeli nie tylko nie brał udziału w podejmowaniu decyzji przez stronę, ale przede wszystkim zlecone mu czynności (tutaj przygotowanie wniosku o zwolnienie kwoty spod egzekucji) spełniało wymogi prawa. Skarżąca w żadnym z pism nie udowodniła, że radca prawny L. G. zażądała dla siebie od spółki (...) kwoty 3690 zł lub prowadziła jakieś negocjacje w tym zakresie. Z materiału dowodowego wynika, że radca prawny posiadała dyspozycję skierowania odpowiedniego wniosku do komornika na rzecz skarżącej, ale z żadnej części materiałów nie wynika, aby radca prawny szantażowała skarżącą, bądź w inny sposób działała celowo sprzecznie z przepisami prawa na szkodę skarżącej. Wręcz przeciwnie z korespondencji prowadzonej przez (...) ze skarżącą wynika, że naliczenie kwoty 3690 zł było rekompensatą za działania i koszty jakie spółka (...) poniosła w związku z procedowaniem wydania oświadczenia o zwolnieniu z egzekucji. Trudno oczekiwać, aby radca prawny L. G. inaczej, wbrew woli swojego mocodawcy i samej skarżącej

interpretowała wolę stron i działała zwłaszcza na szkodę swojego mocodawcy. Jeżeli skarżąca uważa, że w tej sprawie doszło do zjawiska szantażu lub innego przestępstwa, to powinna swoje zarzuty kierować nie do radcy prawnego, ale bezpośrednio do osób, które takiej kwoty zażądały. Skarżąca oczekuje, że radca prawny miał zakwalifikować poczynione ustalenia stron jako przestępstwo i powiadomić organy ścigania. Z treści korespondencji stron nie wynika, aby poczynione ustalenia nosiły znamiona przestępstwa. Jeżeli skarżąca uważa, że do przestępstwa doszło, to sama powinna rozważyć złożenie takiego zawiadomienie na drodze karnej lub dochodzić zwrotu kwoty na drodze cywilnej. Jednakże takie działania wymagają uprzedniego ustalenia kręgu osób czy podmiotów odpowiedzialnych, a radca prawny L. G. na pewno z uwagi na charakter stosunku pełnomocnictwa, do takich nie należy. Niewłaściwym wręcz byłoby karanie radcy prawnego za działania, które leżą poza sferą jego decyzyjności, a wręcz go nie dotyczą bezpośrednio.

W tym stanie rzeczy Okręgowy Sąd Dyscyplinarny zobligowany był zażalenie skarżącej oddalić i postanowienie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego w z dnia 05.05.2020r. utrzymać w mocy.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 70(6) ust.2 ustawy z dnia 6 lipca 1982r o radcach prawnych.

Niniejsze postanowienie jest prawomocne i nie przysługuje od niego odwołanie.